

Զահրատ

Մժեղ

Արեւն երբ ինկաւ ճահիճներուն վրայ
Մժեղը ծնաւ

Իրանը նրբին թեւերն այնքան նուրբ որ երբ հարցուցին
Մժեղ չեմ ըսաւ պարիկ մըն եմ ես

Եւ ալ ամէն օր աչքն արեւներուն թեւերը հովին
Թռչտեցաւ ժիր անդուլ երգելէն երգն իր միալար

Կարծես ամէն ինչ ծառերն ու մարդիկ տօնական էին Հաճոյքը ճանչցաւ
Դիտեց ամէն ինչ անյագ ու անհոգ սքանչացաւ միշտ Մէկ բան զինքն յուզեց

Երբ օր մ’ալ խայթեց մարդ մը մենաւոր քիչ մը բանաստեղծ Մժեղը այդ օր
թախիծը ճանչցաւ